

Afzender: Dany Taelman
Ambachtenstraat 55 - 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

ogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 31, Nummer 3
juli-augustus-september 2025
Afgiftekantoor: 8930 Menen

Aan:

De Vogel Van Papier ook op het internet,
met nog veel meer foto's in kleur
www.vogelvanpapier.be

IN DIT NUMMER:

1.	Met opgeladen (?) batterijen terug in Ecuador	2
2.	Wel en Wee	4
3.	Gezellig samenzijn	18
4.	Solidariteitsgroep Voorkempen: Elena speelt Elena 14/11/2025	20
3.	Recept voor een andere Ceviche	21
6.	Praktische informatie	22

Met opgeladen (?) batterijen terug in Ecuador

Dag allemaal,

't Is weer voorbij, die mooie zomer... Dat liedje schiet door mijn hoofd bij het schrijven van deze brief. Dat doe ik weer vanuit ons huisje in Zambiza, met zicht op de Cayambe, dankbaar om al het mooie en goede dat er de voorbije weken was en ook blij om weer terug "thuis" te zijn.

Nu kan ik niet zeggen dat dit met "opgeladen batterijen" is, althans fysiek niet. Want tijdens het verblijf in België werd een serieuze agenda afgewerkt. Maar de mentale batterijen zijn wel weer opgeladen. Even weg uit de dagelijkse bezigheden, even "stil staan" en van op afstand kijken naar ons doen en laten hier in Ecuador, luisteren naar nieuwe ideeën en manieren van werken, na-denken over wat belangrijk is, praten over datgene wat nu wel of niet de moeite is om mee in te zitten, over kleine en grotere zorgen, over hoop en mogelijke oplossingen, over waar in de toekomst al dan niet energie in te steken...

Die ruimte geeft lucht en perspectief, kansen om weer helder en ver te zien... zoals we vanuit onze keuken de witte sneeuwtop van de Cayambe-vulkaan kunnen zien, glashelder tegen een blauwe hemel... Die vulkaan ligt in vogelvlucht, ik heb het nagekeken op google-maps, 75 kilometer van hier verwijderd! Zo ver kunnen we zien vanuit onze keuken! Wie doet ons dat na?

Zo neem ik met een fris hoofd en een warm hart de draad weer op, vastberaden om de blik zoveel mogelijk te richten op wat goed is. Ik ben het eigenlijk een beetje moe geworden om almaar te vertellen over wat niet goed is: over de onveiligheid en de drugs, over de braindrain en andere migratie, over financiële zorgen en over jongeren zonder kansen en zonder dromen... De wereld van vandaag baart ons allemaal al zoveel zorgen.

Niet dat dit alles nu ineens verdwenen is, want jammer genoeg moet ik ook hier in de Vogel van Papier trieste en boosmakende dingen vertellen. Toch wil ik extra mijn best doen om al

het goede en mooie dat er eigenlijk al die tijd ook is, maar verborgen en verstikt geraakt onder slecht nieuws, nog meer dan tevoren in het licht te zetten.

Maar vooraleer jullie mee te nemen in nieuwe Taponi-verhalen, waarbij ik soms met een kwinkslag en dan weer “rood van colère” over ons reilen en zeilen vertel, wil ik jullie nog iets vragen: Willen jullie aub even nadenken met wie jullie deze nieuwsbrief zouden kunnen delen? We voelen de nood om nieuwe mensen deel te laten worden van ons verhaal, niet alleen misschien omwille van financiële steun, maar bijvoorbeeld ook om nieuwe kennis en ervaring te delen, en ook om opnieuw meer mensen tot bij ons te krijgen. De voorbije twee jaar kregen we niet zoveel bezoek, en we missen echt de vrijwilligers, nieuwsgierige bezoekers die vragen stellen en zaken in vraag stellen, mensen die stage doen. Dat brengt toch steeds opnieuw nieuw leven in de brouwerij en zorgt voor een frisse wind en soms ook voor vernieuwing. Je gelooft niet hoe triest Ximena in juni op de teamvergadering vroeg of er dit jaar in de zomer nu echt niemand naar Taponi komt.

Daarom dus de vraag om even heel bewust na te denken aan wie je deze nieuwsbrief, in papieren versie of digitaal, kan door te geven. Misschien een buurman, goede vrienden, mensen in een wachtzaal, kleinkinderen, een leerkracht in een school, ... Jullie mogen ons dan ook altijd laten weten wie we nog mogen opnemen in de adressenlijst. Bij voorbaat dankjewel voor deze inspanning.

Nu rest me nog een heel grote merci voor al het samenzijn van de voorbije weken, voor alle goede babbels, de wandelingen, het lekker eten, voor de gastvrijheid en de hulp met transport en logement, voor het samen genieten van een mooie tentoonstelling en om even uit de bol gaan op Dranouter. Dankjewel om te mogen vertellen over het reilen en zeilen in ons gezin en in Taponi, en om samen nieuwe plannen te smeden. Dankjewel om Vita, eerste vlaams achterkleinkindje in de familie, in slaap te mogen wiegen en haar nieuwsgierig te zien kijken naar haar eerste zelfgemaakte speelgoedje. Dankjewel voor ons familie-schoolreisje naar Noord-Frankrijk. Dankjewel voor alles wat ik hier misschien vergeet op te sommen... Hartelijke groeten uit Zambiza en tot later!

Inge

PS: Hieronder nog een foto van blije ontvangst terug in Taponi op 15 september!

Wel en Wee

september 2025

Maandag 16 juni: Jairo, een nieuwe “goede dokter”

In de huisartsenconsultatie in Taporí voorzien we met drie dokters een volledig uurrooster. Kathy werkt al vele jaren mee, eerst halftijds en later, toen ze meer werk kreeg in een privaat ziekenhuis in Quito, alleen nog op zaterdagvoormiddag. Ik doe de consultaties op maandag, woensdag en vrijdag. En tot voor kort kwam Marina, een jonge huisarts, op dinsdag en donderdag naar Taporí. Maar zij kreeg ook meer werk aan de universiteit waar ze les geeft aan studenten geneeskunde. Daardoor moest ze de laatste tijd dikwijls “passen” en lukte het almaar minder om naar Taporí te komen. Tijd dus om iemand anders te zoeken, met spijt in het hart, want Marina kwam graag en deed haar werk heel goed.

Vorig jaar, toen ik naar België kwam, werd ik vervangen door Jairo, een jonge arts die we via via leerden kennen. Tevoren werkte hij eigenlijk maar een paar uur per week als arts, enkele wachten in donkere private kliniekjes in het koloniale Quito, enkele uren in een privaat ambulans medisch team van een private verzekering die aan huis komen. Voor de rest hielp hij zijn moeder in hun winkeltje dicht bij de San Francisco kerk in het oude koloniale Quito en zorgde hij ook voor zijn zus die een ernstige beperking heeft.

Ik wilde graag chirurg worden, maar het lukte me niet om een plaats voor specialisatie te krijgen in het openbaar systeem. In het private systeem kan je wel een plaats “kopen”, maar dat is heel duur en eigenlijk ben je niet zeker van een goede opleiding. Ik leerde tijdens mijn stages een heel goede chirurg kennen. Hij opereerde als de beste. Maar hij gooide met de pincetten en scharen om zich heen en schold iedereen omver. “Ik ben de allerbeste, en daarom kan ik het me permitteren om zo te handelen!”, riep hij dan. Stilaan doofde mijn droom en passie om een goede dokter te zijn uit.

Beginnen werken in het openbaar gezondheidssysteem was een andere optie, zoals de meeste pas afgestudeerde artsen die zelf uit de lagere sociale klassen komen doen.

Maar daar werd ik ziek van. De mensen komen daar niet op de eerste plaats. Als dokter krijg je elke morgen een lijst met patiënten, om de 15 minuten iemand anders, waarbij je minstens de helft van de tijd bezig bent met het invullen van gegevens op de computer. Zo blijft er maar

weinig tijd over voor diegene die ziek voor je zit. Als iemand drie gezondheidsproblemen had, dan moest je zeggen dat je alleen het “meest belangrijke probleem” kon behandelen. En wanneer iemand een labo-onderzoek nodig had, kon dat vaak pas na een maand, en dan nog voor een beperkt aantal onderzoeken. En dan zag je die persoon misschien een maand later pas terug... Ongelooflijk inefficiënt bijvoorbeeld bij een babietje met koorts die misschien door een urineweginfectie komt, of bij iemand bij wie de suikerziekte ontregeld is, of erger nog, bij iemand bij wie die misschien kanker heeft. Voor doorverwijzing naar een specialist zijn er onnoemelijke wachttijden, soms jaren...

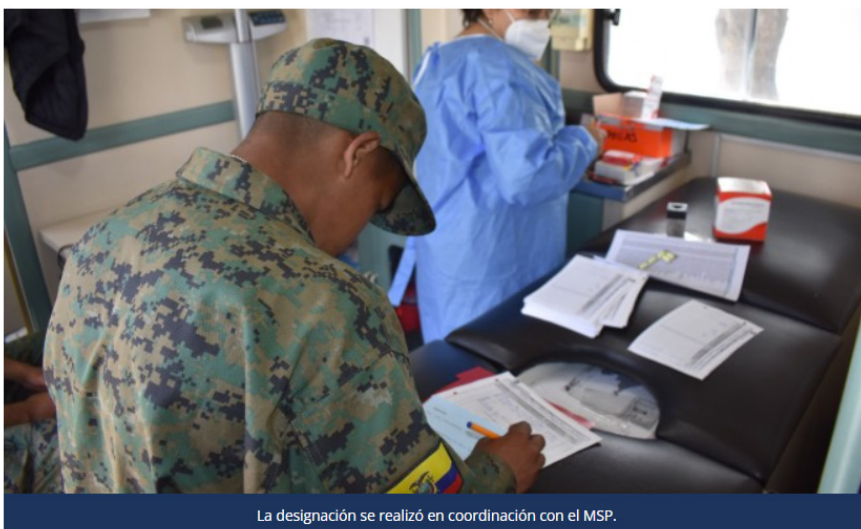
Dat zijn voor ons geen onbekende verhalen... Inefficiëntie ten top. Maar met deze uitleg is voor mij de kous nog niet af, want eigenlijk gaat het om een “georkestreerde inefficiëntie”: In het ziekenhuis is er geen medicatie voorhanden. Maar alles wordt wel verkocht in de private apotheken aan de overkant van de straat, vaak dan nog wel de medicatie die uit de apotheek van het ziekenhuis gestolen wordt. En de echo- en CT-toestellen zijn keer na keer kort na herstel weer kapot. Aan de overkant van het ziekenhuis draait wel een private radiologiedienst op volle toeren, dikwijls met dezelfde dokter van het openbaar ziekenhuis. Wie kan betalen, gaat daarheen en kan dan met het resultaat van de onderzoeken opnieuw naar het ziekenhuis, om daarna, als je een operatie nodig hebt, opnieuw aan de overkant van het ziekenhuis gesteriliseerd materiaal te gaan kopen...

Bij het herlezen van deze teksten, zijnde 19 september, herinner ik me beschamend en heel triest nieuws dat op 14 augustus in een ecuadoraanse krant verscheen. Het artikel blokletterde:

Armada asume la administración de tres hospitales del MSP en Guayaquil

Tras una crisis derivada de la trágica muerte de 12 neonatos se anunció la intervención militar

Jueves, 14 de agosto de 2025, a las 14:30

La designación se realizó en coordinación con el MSP.

de: “Het leger neemt de administratie van drie openbare ziekenhuizen van het Ministerie van Volksgezondheid in Guayaquil over, na de tragische dood van 12 pasgeboren kinderen”. Naar de doodsoorzaken blijft het gissen, want tegenstrijdige informatie wordt verspreid. De mensen van het ministerie zeggen dat het komt door vroeggeboorte, maar dat is iets wat altijd voorkomt en niet alle kinderen waren te vroeg geboren. Anderen zeggen dat materialen voor eenmalig gebruik, zoals zuurstofcanules, bij ge-

bron foto: <https://www.edicionmedica.ec/secciones/gestion/armada-asume-la-administracion-de-tres-hospitales-del-msp-en-guayaquil--103812>

Wel en Wee₍₂₎

brek aan nieuwe canules zonder te steriliseren bij verschillende kinderen gebruikt werden. We zijn nu eind september, en we horen hier niets meer over. Maar het feit dat het leger het beheer van de ziekenhuizen overnam, toont dat het meer dan tijd was om orde op zaken te stellen. Ondertussen rouwen 12 gezinnen om een kindje dat anders nu misschien zou beginnen lachen en brabbelen.

Dat openbaar systeem is echt een rotte boel waar nieuwkomers geleerd worden hard te zijn... En dan is het plooiën of breken. Er zijn wel mensen die goed willen werken, maar ze worden verstikt en verjaagd door een maffia die er de touwtjes in handen heeft. Zo was instappen in die corrupte mallemolen die vierkant draait, voor Jairo ook geen optie, net zo min als de kans om zich in te werken in het private systeem waar de rijke bovenlaag van de ecuadoraanse bevolking op basis van private ziekteverzekeringen gebruik van maakt. Dat is een relatief kleine wereld van “ons-kent-ons”, waar je als buitenstaander maar moeilijk toegang toe krijgt.

Voor jonge artsen is op zelfstandige basis een kleine huisartsenconsultatie uitbouwen voor de mensen uit de brede onderlaag waar ze zelf uit komen dan misschien wel een droom. Maar die mensen gaan bij gezondheidsproblemen eerst naar het openbare gezondheidssysteem, in de hoop daar gratis geholpen te worden. Eenmaal het moeilijker wordt, zoeken ze elders hulp, maar opnieuw... zo goedkoop mogelijk. En dan zijn er dokters die achter een gordijn in een achterkamer van de kleine apotheekjes patiënten zien voor een appel en een ei, daarenboven gebonden aan vooraf ingevulde voorschriftjes met medicatie die vertegenwoordigers en andere marketing-strategieën aanprijzen...

Voor iemand die dus gewoon een goede zelfstandige huisarts wil zijn in Ecuador, is het dus niet gemakkelijk om voldoende patiënten te zien en daar deftig van te kunnen leven... En in die knoop zat Jairo helemaal verlost, tot we hem opnieuw opbeldden met de vraag of hij in Taporí wilde komen werken. Hij kwam diezelfde namiddag al langs, en op zijn gezicht was zo te lezen dat hij heel blij was dat we hem hadden opgebeld, blij met de bevestiging dat hij het tijdens de vervanging van vorig jaar blijkbaar wel goed had gedaan, en misschien nog wel blijer om een aangename werk-

plek te vinden, waar hij echt een goede dokter kan en mag zijn. Zo zie je maar: Onder die donkere wolk van negativisme, corruptie en boosdoenerij zitten er zoveel goeie en capabele mensen... Het wordt tijd dat al die mensen wat meer lucht en licht krijgen, dat ze gezien worden en kansen krijgen! Welgekomen in het Taporí-team, Jairo!

Vrijdag 13 juni: Het mag ook eens gezegd: Niet alle ambtenaren zijn “sapos” of “burros”

In vorige nieuwsbrieven schreef ik al vaker mijn ergernis en frustratie over de bureaucratie van me af, over ambtenaren die lijden aan het kikker- of aan het ezel-syndroom. Over het kikkersyndroom schreef ik in de vogel van papier van maart, die je gemakkelijk terugvindt op de website www.vogelvanpapier.be. En het ezel-syndroom komt van een spellingsfout van het woordje “burocracia”, dat met twee letters “r” “burrocracia” wordt, en burro in het spaans is ezel... Bij deze.

Maar zoals de titel hier zegt: Niet alle ambtenaren blijken aan deze syndromen te lijden want soms kan het ook eens snel en goed gaan:

Ik begon vandaag, eerlijk gezegd met lood in mijn schoenen aan de eerste stap om mijn visum van mijn oud paspoort naar mijn nieuw paspoort te laten overzetten. Daarvoor moet je immers een kaftje maken met acht documenten, waarmee je dan met een afspraak in de migratiedienst die overzetting kan aanvragen.

Maar voor vier van die acht documenten moet je ook een aanvraagprocedure opstarten... en daar kan het één en ander fout lopen. Zo had ik enkele jaren geleden een “migratie-certificaat” nodig. Dat is een document waar je ganse migratie-geschiedenis in staat, althans al datgene wat door de ecuadoraanse douane geregistreerd wordt bij het binnenkomen en weggaan uit Ecuador. Toen bleek dat ik bij die douanediens eigenlijk drie keer bestond, want met het nummer van mijn ecuadoraanse identiteitskaart kwamen ze in de computer uit op drie dossiers. Telkens was mijn naam of voornaam met één of twee lettertjes anders geschreven... En ik moest daarvoor een procedure starten om van “drie-maal-ik” toch “één-maal-ik” te worden. Ik kreeg toen wel het document dat ik aanvroeg, weliswaar onvolledig maar alle, dat gaf toen blijkbaar niet. En ik ben daarna niet meer teruggegaan om die procedure van “heréénmaking” aan te vragen.

Dus vreesde ik deze morgen dat ik deze keer bij die douanediens mijn document niet zou krijgen. Vandaar dat lood in mijn schoenen. Maar voor ik vertrok, bedacht ik me: Misschien moet ik toch nog eens kijken of die douanediens ondertussen wat gedigitaliseerd is, en misschien kan ik online het één en ander doen...

En amai... dat ging nogal een vaart: Bleek inderdaad dat ik alles online kon doen: Snelle aanvraag, snel antwoord met de vraag of ik binnen de 15 minuten een videowatsapp kon doen, binnen de 15 minuten een vriendelijke politieagent aan de lijn die mijn identiteit controleerde (gewoon even voor de camera verschijnen en mijn identiteitskaart tonen), online betaald

Wel en Wee₍₃₎

en na een uur dat document in mijn mailbox!

Ik geloofde het bijna niet, maar echt waar... Of die manier van werken nu efficiënt is op het vlak van illegale migratie... dat is iets anders. Maar voor iemand zoals ik, die niets op zijn kerfstok heeft: schitterend. Ik heb deze keer heel blij de bijhorende enquête over de service met veel plezier en met 10 op 10 ingevuld.

Ik bekeek het ganse document nog even, bezorgd toch wel want de lijst van weg-en-weer van België naar Ecuador en omgekeerd leek toch wel heel lang... En inderdaad, er staan tussen de waarlijke reizen toch ook nog verschillende korte weg-en-weer-reizen die ik echt nooit maakte. Waarschijnlijk waren één of twee van die dossiers die op mijn naam stonden dan eigenlijk niet ik maar iemand anders... Wie weet wie dat dan wel onder mijn naam deed... Dus toch niet alles pluis... Ik blijk nu wel “her-één-gemaakt”, maar dan wel misschien met één of twee andere mensen onder mijn vel... Ook niet heel aangenaam gedacht, maar goed, ik ga me daar nu niet mee bezig houden en geen dode koeien uit de gracht halen. Ik ben blij met mijn eerste papierke!

Dinsdag 24 juni: corrupt, corrupter, corruptst !!!

Pfff... veel te vroeg victorie gekraaid! Ik wilde vorige vrijdag het volgende papierke binnenhalen, maar dat was een ander paar mouwen.

Document 2 is een bewijs dat ik beschik over “voldoende stabiele en regelmatige middelen van bestaan”, kwestie dat men in Ecuador “geen kosten aan mij heeft”. En dat kon je onder andere aantonen met een bewijs van aansluiting bij de sociale zekerheid. Ik ben nog altijd aangesloten bij de belgische RSZ, dus zou ik dat bewijs van aansluiting kunnen gebruiken, want dat aanvragen heeft niet veel om handen.

Maar dat document is in het nederlands, en misschien is het wel een vals document. Daarom moet zo’n document dan eerst beëdigde vertaald worden. En dan moet dat spaanse document “geapostilleerd” worden. Dat is een internationaal legalisatie-proces van handtekeningen, kwestie van de authenticiteit van documenten te bevestigen. En daarvoor zou ik eerst een afspraak moeten maken in het belgisch consulaat in Quito en daarna in het ecuadoraans ministerie van buitenlandse zaken.

Een lang proces en een dure kwestie ook. Maar volgens een vlamming die hier ook al lang woont, was er een goed alternatief: Je kan je online voor een maand aansluiten bij de ecuadoraanse sociale zekerheid, het document van aansluiting downloaden, en je dan weer uit-

schrijven. Hups, in één twee drie en voor nog geen 80 usd... Dat doe ik dan maar, dacht ik... De online inschrijving verliep vlot. Maar om het bewijs van aansluiting te kunnen downloaden moest ik me eerst persoonlijk aanmelden bij een administratieve dienst van de Ecuadoraanse Sociale Zekerheid in Quito om mijn persoons-gegevens te actualiseren.

Zogezegd zogedaan... en vorige vrijdag ging ik naar zo een dienst... En Saulo ging mee... Hij voelde misschien al in zijn ellebogen dat het daar niet zo vlot zou gaan. En inderdaad... aan de receptie begon het al: Er stonden een tiental mensen voor ons, en om de vijf minuten mochten we een stapje vooruit. Zo was er tijd om die mevrouw in dat loketje te observeren... En de adrenaline en cortisone verhoogden al in mijn bloed.

Die madam daar was bitsig, autoritair, meer dan de helft van de tijd bezig met haar gsm (wist ik toen waarmee ze eigenlijk bezig was!), helemaal geen oogcontact, ... een beetje zoals Priscilla de Luiaard in de film Zootopia, maar dan ook nog in onsympathieke versie... Na een groot half uur was het aan mijn beurt.

“Wat heb je nodig”, zei ze.

Ik kom om mijn gegevens de actualiseren.

“Daarvoor moet je online een afspraak maken”.

Ik kreeg alleen het bericht dat ik me persoonlijk moet komen aanmelden in jullie dienst.

“Ja, maar met een online afspraak. Daar staan de computers”.

We gingen naar dat computer-eiland. Maar daar bleek niemand erin te slagen om ook maar iets gedaan te krijgen. Met eigen internet op de gsm lukte het ook al niet... “Het systeem werkt niet”, zei de bewaker aan de deur... “Je moet het later nog eens opnieuw proberen, best ’s nachts... dan is het systeem niet overbelast”.

Wel en Wee₍₄₎

We dropen af.. net zoals de meeste mensen die voor en na ons in de rij stonden. Maar we waren nog niet goed buiten, en er stapten twee madamkes in mini naar ons toe: “Wat hebben jullie nodig? Een afspraak, een actualisatie van gegevens,... we helpen jullie graag. Kom maar mee”.

Ik voelde het al komen en wilde eerst niet mee. Maar Saulo zei dat het alleen maar zo zou lukken. We staken de straat over, naar een knaloranje tentje met eronder een plastic tafel met een laptop en een plastic stoel met een ander madamke met een gsm aan elk oor... Ze was het één en ander aan het regelen... We kregen een kaartje en moesten wachten, tot we naar het tentje met het groene tentzeil aan de overkant, met dezelfde kantooruitrusting. Daar konden ze ons voor 20 usd binnen een half uur het bewijs van aansluiting geven. Ik vroeg hoe ze dat geregeld kreeg. Saulo deed me teken dat ik zoiets beter niet vroeg... Maar dat madamke ant-

woordde lakoniek: “Adentro tene-mos unos contactos”: Binnen hebben we enkele contacten!!! Welke contacten...: die bitsige madam aan de receptie die ook bezig was met haar gsm natuurlijk!!!

Saulo keek naar mij, ik natuurlijk knalrood van colére... maar niets aan te doen... Het was zo of het was niets. huis kon ik na enkele uren het document downloaden. En de twintig dollar die we ervoor betaalden zou zeker “eerlijk” verdeeld worden onder de madammen van de tentjes en die van de receptie!

Maar daarmee was de kous nog niet af.. want ik moest me ook weer uitschrijven uit de ecuadoraanse sociale zekerheid. Bleek dat om me te kunnen uitschrijven ik hoe dan ook dat actualisatie-proces moest doorlopen... met als eerste stap... een afspraak maken. Die afspraak kreeg ik online te pakken, op een zaterdagavond om 23.45 uur... want dan was het systeem niet overbelast... Ik zorgde dat ik er ruim op tijd was... je zou je afspraak maar eens moeten verliezen. En zo kon ik nog eens goed dat corrupte systeem observeren, want die bitsige-lui-aard-madam-van-de-receptie was nog altijd druk in contact met die andere madam-onder-het-oranje-tentzeil-aan-de-overkant.

Toen het aan mijn beurt was om mijn gegevens te actualiseren, in een loketje ernaast, vroeg

die mevrouw me zonder op of om te kijken mijn ecuadoraans identiteitskaartje. Ze stak het in een kaartlezer, gaf het me na 20 seconden terug, en zei: “Het is in orde”. En ik mocht gaan. Dat “actualisatieproces was dus al bij al een minuut werk! De afspraak op zich zou wel 15 minuten duren, zag ik op de agenda... Maar natuurlijk, in die 14 minuten die overbleven, waren die mensen druk bezig met het onderhouden van hun contacten en met het verdienen van een dubbele pre...

Ongelooflijk... hoe kunnen mensen zo corrupt zijn, dan nog wel bij klaar daglicht, met visitekaartje en al, want dat kregen we van vrouw “voor moesten we nog eens haar diensten nodig hebben”. Eigenlijk weten we wel dat dergelijke situaties de ecuadoraanse en andere economieën in stand houden... Maar weer met je neus op de feiten gedrukt worden en alles zo voor je ogen, schaamteloos,

zien gebeuren... dat was toch wel weer confronterend... In alle geval... 't was weer materie voor een hopelijk onderhoudend schrijfseltje...

Zondag 29 juni: De mama van Saulo, moeder Olga 96 jaar

Vandaag vierden we de 96ste verjaardag van de mama van Saulo, met taart en muziek, zoals het hier in de familie niet anders kan. Er werd weer veel gezongen. En mamita Olga zong mee, vooral liedjes van vroeger, die haar herinnerden aan haar eigen vader die naar ze vertelt ook muzikant en artiest was.

Ze verloor vroeg haar vader en haar moeder. Ze ging niet naar school en ze kwam als kind van

Wel en Wee⁽⁵⁾

een stad aan de kust naar Quito, om hier “voor kost en inwonen” te helpen in een huishouden. Daar heeft ze geen mooie herinneringen aan. Ze werkte in textiel-fabrieken, soms twee shiften per dag. Ze kreeg 10 kinderen, 27 kleinkinderen, tot nu toe 26 achterkleinkinderen en ondertussen ook al één achter-achterkleinkind. Ze kweekte kippen en varkens en had een grote moestuin. Alle kinderen hielpen mee. Verre van een gemakkelijk leven, maar tegelijkertijd toch een mooi leven. Feliz cumpleaños, mamita Olga.

Zaterdag 5 juli: Geslaagde ateliers en opendeurdag

Gisteren was weer een mooie dag in Taporí. We hielden opendeurdag, deze keer met als voornaamste doel mensen van het lokaal beleid en van de lokale gezondheidsdiensten te sensibiliseren over moeilijkheden waarmee mensen met een beperking en hun familie dagelijks geconfronteerd worden. We maakten er dus een “belevingsdag” van en lieten mensen ervaren hoe het is om zelf een tijdje in een sta-apparaat te staan. Of om zelf in een rolstoel te zitten en langs de straat, met een stoep vol kuilen en obstakels, tot naar de volgende hoek gereden te worden.

Mensen van het lokaal bestuur van Pomasqui en van het openbaar wijkgezondheidscentrum gingen in op onze uitnodiging. En dat op zich was al een succes. Want tot nog toe lukte het maar moeilijk om echt samen te werken, misschien omdat we niet zomaar applaudiseren en ja knikken maar situaties blijven aankaarten en aanklagen. Deze keer was anders... een teken van erkenning en waardering, nog een stapje verder naar betere samenwerking en goed beleid... laat ons hopen...

Zo kwamen mensen in kleine groepjes langs in verschillende ruimtes van Taporí, en lieten we hen “belevén” wat mensen met een beperking en hun familie beleven. In de consultatieruimte speelden we een rollenspel, waarbij twee bezoekers zondermeer in de rol van kersverse ou-

ders gedropt werden. Maar hun kindje was te vroeg geboren en had daarbij door zuurstoftekort hersenschade opgelopen. We lieten hen verschillende momenten beleven en gebruikten daarbij de woorden van dokters, leerkrachten, therapeuten, ... zoals ouders ons daadwerkelijk verteld hebben... Echte situaties dus, die voor kippevel en ook traantjes zorgden bij onze bezoekers.

Zo proberen we in Taporí naast het gewone dagelijkse “zorg”-werk ook sociale verandering teweeg te brengen, door als klokkenluiders aan de bel te blijven trekken en er beetje bij beetje voor te helpen zorgen dat meer mensen op de kar springen... Het deed ons echt deugd dat de mensen van de gemeente en van het wijkgezondheidscentrum naar Taporí kwamen.

Een andere manier om aan de bel te blijven trekken is aan studenten en al wie wil de kans te geven om altijd bij te leren. Zo gaf Yesenia, die als ergotherapeut aan het hoofd van het kleuterklasje staat, enkele weken geleden een workshop over een methode om de ontwikkeling van kleine kinderen goed te evalueren. Daar namen zeven mensen die in een kleuterschool of dagverblijf werken aan deel.

Ik leerde die methode, die “De Tandem” heet, kennen tijdens een stage in Dominiek Savio. Het interessante ervan is dat je samen met ouders goed kan kijken waar hun kindje goed in is en ook waar er moeilijkheden zijn. En dan kan je samen met hen kijken hoe een volgend stapje kan gezet worden. In Ecuador vertaalden we De Tandem naar “El gusanito”, omdat hier

Wel en Wee⁽⁶⁾

GUÍA DE EVALUACIÓN EN EL DESARROLLO MOTOR GRUESO Y COGNITIVO EN NIÑOS DE 0 A 5 AÑOS

LCDA. YESENIA PILATUÑA

Terapeuta Ocupacional

Fecha del Taller:
28 de junio de 2025

Hora: 9 a.m.

Lugar: Fundación Taporí

Cupos limitados

Para más información:
0960282127

Inscripción
\$15

(Incluye: Material Digital y Certificado)

geen tandems rondrijden, maar wel een gusano, een vrolijke auto met verschillende aanhangwagentjes, die elk op zich een stapje in de ontwikkeling van kinderen kan voorstellen.

Yesenia die tevoren plankenkoorts had omdat ze nog nooit “les gegeven had”, ging samen met alle deelnemers zo op in de activiteit dat zonder vervelen de voorziene tijd ruim over-

schreden werd. Heel mooi om te zien hoe zo kennis en ervaring en middelen doorgegeven worden! Weer stapjes vooruit!

Donderdag 10 juli: Ja, 't is eindelijk in orde!

Het is gelukt. Het visum is overgeschreven en ik ben weer helemaal legaal in het land. Toch was het vandaag ook in de migratiedienst nog even spannend. Ik kwam er ruim op tijd, ook weer samen met Saulo om mogelijke “onverwachte situaties” te helpen oplossen en mocht met mijn kaft met 12 verschillende documenten aan te schuiven in de rij. Ondanks het feit dat alles erin zat, mooi in volgorde en volgens de voorschriften op de website van de migratiedienst, was ik er toch niet gerust in. Daarom stonden we deze morgen ruim op tijd, twee uur voor de afspraak die we online geregeld hadden, al in de rij.

En niet onterecht... Twee papieren bleken dan toch niet de juiste... waaronder één... je raadt het al... dat papier van de aansluiting bij de sociale zekerheid. Dat bleek dan toch niet voldoende te zijn om te bewijzen dat ik over “voldoende en stabiele middelen van bestaan beschik”. Er moest nog een bankcertificaat toegevoegd worden. En een papier over onze gezinssamenstelling in Ecuador bleek ook niet het juiste te zijn. Dat kon toch niet lukken om die papieren nog voor de afspraak in orde te krijgen.

Maar... de man die aan die balie mijn kaftje nakeek, herkende mij. Hij was de broer van een jongeman met verstandelijke beperking die in Zambiza woonde. En ik was tijdens de pandemie bij die jongen enkele keren op huisbezoek geweest. Hij was toen heel ziek, en dat kwam door verkeerde dosissen in de medicatie tegen epilepsie. Het lukte om dat weer in orde te krijgen en die familie was daar wel dankbaar voor. Ik had zijn broer aan de balie niet herkend, maar hij mij wel...

Hij deed graag een wederdienst en verschoof onze afspraak naar enkele uren later. Zo reden we hals over kop met een taxi naar de bank en daar kregen we gelukkig snel dat certificaat. En daarna stonden we een eindje in de rij voor dat nieuwe papier van gezinssamenstelling. Net voor het middaguur stonden we opnieuw aan de balie, mochten we onmiddellijk door naar het kantoor van de mijnheer die mijn aanvraag bekeek, en herbekeek, en nog eens herbekeek... zodanig dat ik er opnieuw de zenuwen van kreeg, maar dan plots enkele stempels zette, mij één en ander van documenten liet ondertekenen, en zegde dat alles in orde was en dat ik mocht beschikken.

Zo gebruikten wij op het laatst misschien ook een lange arm? Nee toch, eigenlijk was het een mooi toeval. En nu ben ik weer goed voor zeven jaar, want zo lang is mijn belgisch paspoort geldig. Ondertussen heb ik misschien wel de moed om mij te laten “naturaliseren”, ook weer nog zo’n lelijk en onaangenaam woord, en de ecuadoraanse nationaliteit aan te vragen. Maar ook dat is weer een hoop papieren en geld, en opnieuw misschien wel mooi verpakt in een corrupt jasje... Ik zal er nog even over nadenken.

Donderdag 17 juli: Nog een kindje wiens wiegje niet op een goeie plek stond...

Dit is een heel triest verhaal. Ik wil niet oordelen en blijf geloven in 't goede dat alle mensen in zich hebben, en op de één of andere manier zal er altijd wel een reden of uitleg zijn... Maar er zijn toch wel mensen die van hun leven en dat van hun kinderen een puinhoop maken... Gisteren stond er op mijn consultatie-agenda een nieuwe intake, dat wil zeggen, het openen van een nieuw medisch dossier van een kind met een beperking, een meisje van tien jaar, van wie de moeder gezegd had dat ze hersenverlamming had door gebrek aan goede medische zorgen.

Barbara zat in een rolstoel, een beetje onrustig en toch ook nieuwsgierig. Ze keek rond, al ziet ze maar weinig. En praten lukte ook niet goed. Haar mama vertelde een verhaal, een waterval van woorden waar geen speld tussen te steken was... Het was een verwarrend verhaal over een papa die terwijl hij zich zelf in de douche stond tegelijkertijd ook de baby van twee maanden wast en haar zo had laten vallen, over een grote blauwe buil op haar voorhoofd, over dokters die zeiden dat er niets aan de hand was, over epilepsieaanvallen na een maand, over ademhalingsstilstanden en opnames op intensieve zorgen, over een operatie die veel te laat gebeurde, en over het feit dat ze naar geen enkele dokter meer ging, al jaren lang, en dat ze voor haar dochter geen therapie of school of opvang vond...

Ik luisterde en keek ondertussen naar enkele CT-beelden die onder mijn neus gestoken werden... Er waren meer zwarte vlekken dan grijs-wit hersenweefsel... Vol twijfels en onzeker onderzocht ik het lieve kind. En ik zei aan de mama dat ik de verslagen van de onderzoeken en de opnames die ze meegebracht had zou lezen, en dat we elkaar de volgende week zouden terug zien.

's Avonds las ik de verslagen... en werd mijn vermoeden bevestigd: Barbara is een “shaken baby”, een doorééngeschud kindje, zo erg heen en weer geschud dat er in haar hersenen en ogen verschillende bloedingen waren, en die bloedingen zorgden ervoor dat grote delen van haar hersenen door zuurstoftekort afstierven...

Verschrikkelijk... ik weet niet wat ik allemaal voelde... boosheid en verontwaardiging... niet in het minst naar de moeder toe... die een verhaal vol leugens vertelde... misschien haar waarheid waarmee ze de situatie leefbaar houdt?

Ik vertelde dit allemaal aan Ximena, en voorlopig richten we onze ogen op het kind: enkele onderzoeken, het terug opstarten van de behandeling van de epilepsie, het opstarten van therapie en opvang in het kleuterklasje...

Op een dag zullen we met de mama een gesprek aangaan... over wat echt gebeurde, om te zien hoe groot het risico is dat dergelijke situatie zich herhaalt. Nu is er in dat gezin immers nog een zoontje dat nu anderhalf jaar oud is. En om te zien of enige psychologische begeleiding goed kan doen...

Kindermishandeling... ik heb het gevoel dat we er met de jaren meer mee te maken hebben. Enkele maanden geleden opende ik een ander dossier van een kind van drie jaar oud, met foetaal alcohol-syndroom. Zowel tijdens de zwangerschap als erna met de borstvoeding dronk zijn moeder geregeld grote hoeveelheden alcohol. Daardoor heeft hij verstandelijke beperking en ernstige gedragsstoornissen. Hij praat ook niet, en dat komt omdat hij bijna doof is door herhaaldelijke oorontstekingen die niet verzorgd werden...

En zo zou ik nog enkele verhalen kunnen vertellen... en ik blijf hier met een zucht piekeren over waar ik in die verhalen iets goeds kan vinden...

Vrijdag 29 augustus: Iedereen had zijn huiswerk goed gemaakt

Ik wil deze wel en wee toch “in schoonheid” eindigen en overdenk nog even alles wat de voorbije maand in België gebeurde. Moeilijk om er iets uit te pikken, want er waren zoveel mooie ontmoetingen. Maar iets wat toch wel bijzonder was, was het samenzijn met de familie en enkele vrienden uit de omgeving in het Gulleheem in Gullegem.

Ik had aan papa gezegd dat ik toch graag nog eens wilde samenzijn met tantes en nonkels, en dat ik hen graag een beetje wilde vertellen over Taponi en Ecuador. Dat was rap geregeld, want in 't Gulleheem, waar tante Kristien woont, kregen we een zaaltje met alle faciliteiten ter beschikking. Uitnodigingen werden verstuurd en rondgedragen. Er werd taart gebakken en in de bar konden we grote kannen koffie bestellen.

Om in de mood te komen toonde ik een powerpoint over “dertig jaar Taponi”. Met op de achtergrond enkele liedjes van Jayac vloeiden beelden vanzelf over. En daarna was er tijd voor vragen en antwoorden. Op de uitnodiging had ik geschreven dat iedereen een blaadje moest meebrengen met enkele vragen op, gelijk welke vraag, iets dat men graag wilde weten over Taponi, over ons leven in Ecuador, over iets uit de nieuwsbrief dat was blijven hangen... 't Was mooi om zien hoe iedereen met zijn blaadje voor zich zat, hoe vragen gesteld werden en antwoorden kwamen, niet alleen van mij maar ook van de mensen die in al die tijd ook al eens of meerdere keren bij ons zijn geweest.

Dankjewel voor al wie er bij was, voor al wie meehielp, en voor de gastvrijheid in 't Gulleheem! Die manier van samenzijn lijkt zeker voor herhaling vatbaar! In mijn agenda staat genoteerd dat ik nog enkele vragen moet beantwoorden. Dat komt zeker nog. En moesten er ondertussen nieuwe vragen zijn, laat maar komen, he.

Het is zo'n mooie namiddag geworden, die zoveel deugd heeft gedaan, net zoals zoveel andere mooie momenten van samenzijn!

Inge

Even terug in België

Zo fijn om jullie te ontmoeten

Solidariteitsgroep Voorkempen

De solidariteitswerkgroep van
AZ Voorkempen organiseert:

Elena speelt Elena ten voordele van Taporì

'Elena speelt Elena' is het succesvol theaterstuk van de Belgische actrice Elena Peeters over haar 2.200 km lange voetreis naar Rome, waarin ze haar persoonlijke ervaringen en de uitdagingen van de reis centraal stelt.

- » **Wanneer?** Vrijdag 14 november 2025 om 20.00 uur
- » **Waar?** Sint-Pauluszaaltje, Sint-Pauluslaan 2 - 2390 Malle
- » **Prijs?** 20 euro (1 drankje, dessertje en gezelligheid inbegrepen)
- » **Inschrijven:** Via taporì@hotmail.be
- » **Betaling:** door storting op BE96 0016 1607 8705 op naam van Solidariteitswerkgroep AZ Voorkempen of aan de kassa

AZ Voorkempen
algemeen ziekenhuis
emmaüs

Recept voor een andere Ceviche

Een lekkere afsluiter van deze zomer

Deze zomer maakten we in België weer verschillende keer ceviche klaar, deze keer naar het recept dat we bij gelegenheid in Tabori gebruiken. Zeker bij warm weer werd het gerechtje door velen gesmaakt en kwam de vraag naar het recept ervan.

Bij deze, met veel plezier en smakelijk!

Ingrediënten voor ongeveer zes personen

- 1 kg roze garnalen (liefst ongepeld) of 1 kg vaste witte vis in kleine blokjes gesneden
- Een teentje look
- 1 tas (300 ml) van het water waarin je de garnalen of de vis gaarde
- 3 tomaten in kleine stukjes gesneden
- 1 rode ui in fijne snippers, een tijdlang gepekeld in een handje zout en daarna afgespoeld en “uitgewrongen” onder stromend koud water
- Een beetje fijngesneden koriander en/of peterselie
- 1 koffielepeltje mosterd (van die gele “amerikaanse” mosterd, niet Wostyn)
- Sap van 3 citroenen
- 1 of 2 glazen appelsiensap (al naargelang je eigen smaak)
- Zout
- Zoute popcorn, bananenchipkes, geroosterde maïs...

Bereiding

De garnalen of de vis even garen in water met een gekneusd teentje look en een beetje zout. Let wel: Laat de garnalen of de vis niet te lang koken want dan wordt alles taai.

In een blender twee tomaten mixen met de helft van de gesnipperde ajuin, 300 ml van het kookwater, een koffielepel mosterd, de peterselie en/of koriander (naar smaak), het sap van drie citroenen en het appelsiensap

Dit vocht in een grote kom laten bezinken en naderhand het schuim dat zich bovenop vormt verwijderen.

Alles voldoende lang en goed afkoelen.

Een uurtje voor het opdienen de stukjes tomaat, de rest van de gesnipperde ajuin en de garnalen of de vis. Indien nodig mag je ook nog wat zout toevoegen.

Opdienen met zoute popcorn, bananenchipkes, geroosterde maïs, stukjes gekookte of gebakken zoete aardappel voor een peruaanse vibe,...

Vogel van papier

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:

Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
edebrall@telenet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29
Mobiel + 593 988 25 04 39

Tel 00 59 32 288 62 29

De naam “**Tapori**” komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van “solidariteit”.

TAPORI - ECUADORIAANSE VERSIE - VANDAAG:

Wat is Tapori ?
Info en Video op

www.vogelvanpapier.be

Met fiscaal attest : vanaf 40,00 € per jaar

BE66 7380 3734 7143 / KREDBEBB

Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge - 050/444.959

www.kontinenten.be - secretariaat@kontinenten.be

Kontinenten behoudt 7% voor de administratieve verwerking.

Vermelding:

1. Je eigen naam en voornaam zoals op identiteitskaart (één enkele naam, geen naam van gezin/koppel)
2. Je rijksregisternummer (verplicht sinds 1 januari 2024)
3. Het project dat je steunt: Inge Debrouwere – Tapori - Ecuador

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906

Vriendengroep Tapori

Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terecht komen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf ook de vierde pijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20 (ouders van Inge)